

Arbetsblad 16 juni 2013

Verket gör verket

Rummet där konsten kan visas kan ta ner ett mästerverk på jorden eller höja ett mer vardagligt verk till skyarna. Forsbacka bruk lyfter helt klart fram det bästa i Ami Widahl – jag har aldrig sett henne bättre.

Till kvinnorna. Ami Widahls mobil till minne av kvinnor och barn i forsbacka Bruks änkehus. Hon har även gjort verket som blickar mot skyn till höger.

Foto Catharina Hugosson

Forsbacka bruk vernissage: 16/6 2013 pågår hela sommaren

Ami Widahl har valt att lyfta fram kvinnorna bakom bruket i sin utställning. Från det höga taket hänger en mobil, på vilken Widahl har hängt upp kvinno- och barnansikten målade på tårtpapper, ett verk som blickar tillbaka på det änkehus i **Forsbacka** dit änkor och barn förvisades när familjeförsörjaren gått bort. Den första kvinnan som fick flytta in i huset, i ett rum med en spis, hade tolv barn.

Här får de mer utrymme när de hyllas i den stora salen, med ljuset som vackert faller in från fönstret intill.

Över huvud taget är utställningen kongenial med platsen, i hur rummets industriella hårdhet lyfter fram det bästa i verken, som exempelvis hennes brandgula ägg som skiner med en extra glöd.

Ami Widahls ägg

Kiki Larsson har tagit över efter Jordi Bota som curator i Forsbacka och har förutom Ami Widahl bjudit in konstnärerna Angelica Palovaara, Rebecca Lindsmyr, Emelie Sandström och Anna Nyberg Pudelzon.

Två av dem, Angelica Palovaara och Rebecca Lindsmyr, visar kvinnoporträtt som inte bryr sig om att behaga. Palovaaras porträtt, målade med hennes omiskännliga uttryck, är fyllda av ångest och sorg. De har en läcker yta, men jag kan känna en svårighet att känna med dem. Man ser deras tårar utifrån, känner inte tårarna på sin egen kind. De lyfter när någonting oväntat händer i bilden, som i målningen där luftballonger slänger ner ett rep från himlen.

Rebecca Lindsmyr har i en utställning på Kulturkiosken tidigare undersökt vad man kan benämna fining-kulturen, tendensen hos unga kvinnor i sociala medier att skapa sociala band genom affirmationer. Här deltar hon bara med två målningar, nästan identiska, men de är mer än nog. De fortsätter på fining-tematiken genom att som motiv visa en ung, blek kvinna som med en gaffel fläker upp munnen. Två målningar som ingen kan se utan att rycka till. Här finns en talang som förenar hantverksskicklighet med en spännande idé bakom konsten.

På Kulturkiosken ställde hon ut tillsammans med Emelie Sandström, som i Forsbacka visar blad med utflytande färger som får mig att associera till organismer studerade under ett mikroskop. Bilder som jag har svårt att få grepp om och som inte lämnar något bestående intryck. Då är hennes miniatyrvärldar mer intressanta. Två bilder där hon har skapat något som liknar en trädgård för miniatyrvarelser i en gren, med små broar som förbinder grenarna. Fantasin i de verken är lätt att uppskatta.

Missa inte Anna Nyberg Pudelzons hästhuvuden i hönsnät nere vid vattnet! Vackert placerade mot den blanka ytan, som om de är på väg för att dricka. Materialet får dem att likna 3D-ritningar i ett datorprogram och det är genomskinligheten i dem som gör hela skulpturinstallationen.

Kristian Ekenberg

Arbetarbladet 8 juli 2013

Startstation för konstkraft

Den gamla kraftstationen i Ljusne håller på att bli en kraft i länets konstliv. I år ordnas Sommarsalong för andra året i den renoverade kraftstationen ett spökast från Ljusnan.

Fakta

Sommarsalong

Kraftstationen i Ljusne
Pågår: 29/6 - 10/8

Kraftstationen har två plan i husets mitt. Vid de båda kortsidorna är rummet fritt upp till taket och har plats för mer anslående verk.

I salongen deltar 27 konstnärer. De bjuder på mångfald i stilar och uttryck som det ska vara på en lyckad salong. Salongens har haft temat industrihistoria, men det känns löst och luftigt. Juryn har valt 59 verk av 27 konstnärer, som i de flesta fall har anknytning till Gävleborg.

Ljusnes namn över världen har varit liktydigt med kätting. Göran Strandow, Sandarne, har letat fram ett gammalt foto av konstfärdigt lagda kättingslingor, men också målat – för att ge minnet ytterligare dimensioner – ett stilleben med den grova kättingen, plåtarna och verkstadsfönstrens ljus.

Gävlekonstnären Peter Kautzky har installerat en stor cylinder, en gammal tank och fyllt den med ett bildspel med akvareller och foton från sin tidigare utställning i Forsbacka bruk. Han kallar verket "Livsprocessen" och den grova cylinderformen blir både bastant skulptur i rummet och en minneskapsel för det inre, som är både skört och mycket större.

Inte så många andra Gästrikekonstnärer har känt sig kallade. Ami Widahl visar expressiva, icke föreställande målningar. Tidigare har jag sett porträtt hon målat på bakplåt. Båda motivkretsarna fungerar på rostiga bakplåtar.

En är en debutant: Lotta Sahlin som känsligt målat sin barndoms grisar. Hon ska börja sista året på Vasaskolans bild och form till hösten.

Mari Svedberg från Sandviken är också ny på konstscenen. Hon har gjort fotocollage med barnen på bruket för sådär drygt 100 år sedan och deras framtid i hammarens skugga.

Några deltagare har sökt i Ljusne, men fler har letat i egna och andras arkiv. Men temat känns inte trångt, utan juryn – konstnärerna Inger Drougge-Carlberg, Hudiksvall, Rolf Carlwerner Gustavsson, Gävle och Ann-Caroline Breig, Ljusne – har låtit salongen bli bred och generös som Ljusnans regniga dagar. Pia Forsberg har hittat ett foto i arkivet och målat tre kvinnor som arbetade vid spinneriet i Sörforsa. Verket har sällskap av Lennart Glans realistiska måleri med motiv från arbetarrörelsens kampår. Hans förstamajtåg i Iggesund 1917 har samma strävhet som vore den framkallad ur den gamla kraftstationens gråvita vägg.

Mats Jonsson, Söderhamn, visar teckningar ur sin svit av fågelskådare, som med sina grova kikare ibland intar en tvetydig position, en manlig blick på naturen, om man så vill.

Det finns trä också bland Ljusnes järn. Elisabeth Lundwalls enkla, välsignande hand står ensam och stark, Per Ljusbergs svarta hundar huserar mitt i rummet på det mest hundlika vis, medan Åke Perssons åldrade män med all livets tyngd och smärtor i sina ansikten håller sig intill väggen.

Järvsökonstnärerna Bo Söderström och Gudrun Åsling målar abstrakt och sätter färgen och ögat i centrum. Hennes ofta djupsinnigt tänkta mönster kan få ögonen att känna sig bortkomna och hans absoluta färggehör uttryckt i det tredelade verket på kraftstationens ena storvägg hör till utställningens höjdpunkter.

Mitt emot utspelar sig filmdramatik av Stefan Larsson, född i Söderhamn och verksam i Japan under namnet Aujik. Hans tekniskt imponerande filmkonst an knyter till new age på japanska. Den ena filmen handlar om inre, sällsamma världar och den andra om hur teknik kunde utveckla naturen.

Niels Hebert